

מיוחדת, שתופעל בעימותים הי צפויים עם המתנחלים.

אך אין צדק בעולם. העבודה תוטל על חיילים מיסכנים, חפים מפשע, שיצטרכו לאכול את הדיסה שבישלו פוליטיקאים חסרי-מצפון או חסרי-שכל.

יש האומרים כי המתנחלים הם אני שים סימפטיים מאד, נחמדים מאד, הי מסורים לעמם, המוכנים לסבול למען אי-דיאלים, "מיטב הנער".

יש האומרים כי אינם אלא פאשיסטים, שוודים בלבד לאומי, המבקשים לבנות לעצמם עתיד מאושר על יסוריהם ודמעותיהם של בני-אדם, השייכים לעם אחר. אין כל צורך להכריע בין שתי התיר-אורים. אין זה לעניין.

גם מי שרואה בהם את מיטב הנער, חייב להסכים עם מתנגדיו הם הקיצוניים ביותר שזהו אתגר העצם קיומו של שיטתן החוק.

יש להחניק באיבו כל ניסיון לערוך מרד מזויין נגד השילטונות הנבחרים של המדינה.

יש לדכא ביד רמה כל ניסיון לפוצץ את השלום הרך, שנולד זה עתה, ולגרסם לעי-מות מזויין הרה-שואה בינינו ובין העם הפלסטיני, שעמו אנחנו נצטרך לחיות לעולם בארץ אחת.

בעניין זה לא תיתכן פשרה. כל כניעה תביא לאסון, ותוליד מחר התמודדות בי-תנאים קשים יותר, מסוכנים יותר.

כל מי שמרים יד נגד שיוטתן החוק — יש להושיבו בכלא. כל התנחלות שתעסוק בפרובוקציה — יש לפרקה מייד, כמות, עוד לפני שיוכרע גורל האחרות.

מי שמשדח את עצמו כי הפלגנות האלה יפעילו את גישקם רק נגד חור-שבים ערביים חסרי-מגן, ושהם יהססו להש-תמש בנשק נגד צה"ל ונגד אזרחים ישראליים — שוגה בחלומות.

מוטב שנראה את האתגר בעי-ניים פקוחות. זהו איום ישיר על מדינת-החוק הישראלית, על המישי-פר המוקרטי בה, על סיכויה החיות בשלום.

מאז קום המדינה, לא ידעה המדינה

איש הגוש נעצר
להחניק באיבו

איום פנימי כזה. הוא מזכיר את קומץ הסיקריקין, שהרסו את הקהיליה היהודית של ימי הבית השני ושהביאו על עמ-ישראל בכייה לשמונים דורות.

מי שאשם בהנחת המוקשים הי אזה — יעמוד לדין ההיסטוריה. מי שמחזיק בשיטתו עתה, יישפט על פי יבולתו לפרקם.

שוק הביטוח הגדול

עצמית את שתי הנשים שבין העצורות. חוה פרידמן ועדינה בקל טענו בקול בר-כיס, כי אין מי שיטפל בילדיהן, וליבו של ארביב התרכך.

אולם את חמשת הגברים הביא ארביב בפני בית-המשפט כשהוא טוען בכתב האישום שהגיש נגדם: "החשודים עבדו בחברות ישראל והחברות הקשורות אליה, אשר שייכות ליצחק רכס ועוסקות בביטוח. בתקופה שבה עבדו בישראל מעלו באמון מעבידים שהוא תאגיד, בכך שהניאו לקו-חות רבים מלעשות ביטוח בחברות שבהם עבדו ואף דאגו להפיץ חממות שהחברות הנ"ל אינן עומדות בהתחייבויותיהן הכס-פיות ועומדות על סף פשיטת רגל.

"מלבד זאת גזלו החשודים לקוחות ולקו-חות פוטנציאליים, ועסקים שונים והעבי-רום לרשותם הפרטית על-ידי גניבה ושי-דולי מירמה.

"כל החשודים, בעת עבודתם בחברה, תוך ניצול משאבי החברה והקשרים שקשרו בחסותה, פעלו תקופה ארוכה נגד האינטרסים שלה והקימו סוכנות לביטוח מתחרה, הפוגעת באופן ישיר ובולט בעסי-קי התאגיד שבו עבדו.

"על מנת להסוות את הקמת הסוכנות המתחרה 'השתמשו' באדם בעל רישיון וסוכנות לביטוח ושמו גיורא קפלן, כדי שזה ירשום את הסוכנות ברשם החברות. הסוואה זו נעשתה כלפי ישראל וכלפי המפקח על הביטוח.

"במהלך עבודתם דאגו החשודים להעלים הצעות לביטוח-חיים שהגיעו מלקוחות שור-נים וכל זאת תוך דיווחים כוזבים. הם אף לא בחלו בשימוש במידע סודי שהגיע אליהם במיסגרת העבודה, לשם פגיעה

חשוד בראנסה
— בבית-המשפט

בתאגיד, תוך השמצות ושימוש במידע מסולף. השמצות אלה קיבלו אמנות גבור-הה, באשר הן נאמרו על-ידי אנשים העובדים בתאגיד והיוודעים את אשר קורה בו." השופט אפרים שלו, אשר שיחרר את כל אחד מהחשודים בערבות בת 20 אלף לירות, הוציא צו האוסר על כל אחד מהם לבוא במגע כלשהוא, ישיר או עקיף, עם אדם או אף גוף שעמד עימם בקשרי עבודה, תוך כדי היותם עובדי ישראל וחברות הבת שלה. לגבי חמשת החשודים היתה זו מכה שממנה קשה להם להתאושש והם מיהרו לערער על צו זה. אולם עד שבית-המשפט יקבע אם מותר או אסור להם לבוא במגע עם אנשי הביטוח שאותם הכירו תוך כדי עבודתם בישראל, הם יושבים במשרדם הערום והדל, שבו שני שולחנות ריקים, כסאות אחדים ומכשיר טלפון וממתנינים ללקוחות.

פרשת ישראל מסעירה את עולם הביטוח הישראלי. אין ספק כי אחרי שיסתיים מישי-פטם של חמשת החשודים, ואולי של חשור-רבים נוספים, יצטרך עולם הביטוח הישראלי לערוך חשבון-נפש עם עצמו. אם יורשעו החמישה, תהיה זו אצבע מאשי-מה כלפי לפחות שתיים מחברות הביטוח הגדולות במדינה, ירדניה ושלוח, אשר לפחות אחת מהן עשתה עסקים עם פקי-דים של חברה מתחרה, תוך כדי עבודתם עם אותה חברה. אולם גם אחרי שיסתיים המישפט הפלילי נגד החמישה, עדיין לא תסתיים הפרשה. יצחק רכס ופרקליטו מרי-דכי שורר, מנינים כבר עתה תביעות נזיקין אזרחיות עצומות.

כבר ההסכם בין אומנה לבין חברת ירדניה כדי שהסוכנים החדשים יערכו את ביטוחי-החיים שלהם בירדניה, אולם חתימתו עוכ-בה ביגלל המעצרים. לדיברי דניאל ובוצ'קובסקי ייחתם החוזה עם ירדניה "מייד אחרי שתסתיים הפרשה. הוא כבר בכיס ועניין של יום יום."

ההקלטות שבידי המישטרה מעידות על כך שעוד בחודש ינואר, כאשר החמישה עבדו בישראל, נוהל המשא ומתן עם מנהל האגף לביטוח חיים בירדניה, אבישי מרג' לית. בהקלטות קיימות שיחות על טיטות חוזים בין ירדניה לאומנה, קבלת ניירות מיכתבים ומיסמכים שונים, קבלת שמות של רופאים לצורכי ביטוח ואף דיון על גובה העמלה שאותם יקבלו הסוכנים. יש גם דיון ארוך באותן הקלטות על הלוואות שתתן ירדניה לאומנה, בעיקר לצורכי רכי-שת רכב למנהלי החברה. מרגלית הכחיש בפני כתב העולם הזה על קיום הסכם או עסקות בין ירדניה לאומנה. "היו בינינו שיחות אחדות, אבל מנהל החברה שלנו, הרצל לבנון, החליט בסופו של דבר, כי אין הוא רוצה כל קשר איתם. ההחלטה של לבנון נפלה יום לפני המעצרים, ואין לה קשר למעצרים, אם כי, היום אני שמח בדיעבד, שלא נכנסנו איתם לעסקים."

שוק הביטוח

ג'ונגל

מהלך החקירה התברר עוד כמה עובדות מעניינות. כדי להקים סוכנות ביטוח חייב אחד מבעלי הסוכנות להיות סוכן ביטוח מורשה. אף אחד מהחמישה אינו סוכן ביטוח מורשה. כשהגישו החי-מישה את בקשתם למפקח על ביטוח בי-מישרד האוצר, הם צרפו אליהם שם נוסף: שמו של גיורא קפלן, סוכן ביטוח מורשה. אולם על פי עדותו של סליממן, לא היה קפלן שותף בחברה שלהם, אלא רק נתן את שמו כדי שאפשר יהיה לקבל רישיון. החמישה, יחד עם קפלן ביקשו מהמפקח על הביטוח להתיר להם לרשום חברה בע"מ שתשמש להם כסוכנות לביטוח. המ-פקח על הביטוח, שלא ידע על הסיפור הפנימי בין החמישה לבין קפלן, אישר להם, והם אכן פנו לרשם החברות וביקשו להקים חברה. למרות שעד כה לא הוקמה חברה אומנה, לא היססו החמישה לחתום בשם חברה בע"מ.

חשוד מפראווה
— נטביר

דניאל ובוצ'קובסקי הודו בפני כתב העולם הזה כי אין להם עדיין חברה רשומה, וכי אף אחד מהחמישה אינו סוכן ביטוח מורשה, אבל טענו: "אנחנו עוד נסדר את זה." יגאל לבנון, אשר אסור היה לו לעשות עסקות עם סוכנות שאינה מור-שית לכך, טוען כי לא העלה כלל על דעתו שאין להם רישיון, אך הודה כי לא בדק זאת כלל. "גם אם הייתי מגלה שאין להם רישיון, הייתי עובד איתם, מפני ששוק הביטוח הוא בין כה וכה ג'ונגל." אבישי מרגלית מירדניה הודה בפני כתב העולם הזה, כי ידע שאין לאף אחד מהחמישה רישיון, אך טען, "הם אנשי ביטוח ותקיעים. זה רק עניין של פורמאליות." מפקח המישטרה, אבי ארביב, החי-ליט ביום המעצרים לשחרר בערבות

מנכ"ל רכס
העובדים בגדו

(המשך מעמוד 43)

הצעה לביטוח בשם אומנה, בזמן שלדבריי-הם, אומנה עדיין לא היתה קיימת, והם עבדו עוד בישראל, השיבו: "אנחנו לא יכולים להסביר עכשיו ולא רוצים לגלות את הקלפים שלנו לפני המישפט. יש לנו הסבר לכך. זו בדיחה." לגופו של עניין לא היו מוכנים השניים, להגיב. מאוחר יותר לא הסכים גם חשוד שלישי, עותמאן בראנסה מהכפר טיבה, להסביר את פשר המיכתב.

אולם אותו מיכתב טומן בתוכו פצצת זמן נוספת. על פי טענת מנהל אגף ביטוח אלמנטרי בחברת הביטוח שילוח, יגאל לבנון, מי שהיה מנהל חברת הביטוח יובל והיה צריך לעזוב אותה אחרי פרשת ידלין שבה היה מעורב, טוען כי עד תחילת פברואר לא היה לו קשר עם סוכנות אומנה. לבנון אמר לכתב העולם הזה כי אם אומנם הוציאה חברה אומנה מיכתב על נייר המיכתבים של שילוח, הנושא תאריך של חודש ינואר, אין לו הסבר אחר לכך, אלא שנייר המיכתבים ניגנב ממשרדו או שהורפס באופן פרטי.

למה לא

להאמין?

כנון אינו מכחיש כי היו לו מגעים עם חמשת הפקידים הבכירים של ישראל, עוד בתקופה שבה הם כיהנו בתפקידם שם. ארבעה מבין חמשת החשודים פוטרו או התפטרו מישראל, אחרי שהפרשה התפוצצה, בתחילת חודש פברוי-אר השנה, ורק החמישי, משה סליממן, פוטר שלושה שבועות בלבד אחר כך. אולם לבנון טוען כי היחסים בינו לבין החמישה לא היו פורמאליים. "זה היה רק טבעי שהם יכינו להם את הקרקע לפני שהם עוזבים, אבל אני לא ידעתי כלל שהם עוסקים כבר בביטוח במסגרת עצמי-אית. אילו הייתי יודע זאת, הייתי מנתק איתם כל קשר, משום שאני יודע שזו עבירה על החוק ועל האתיקה המקצועית." לבנון הצהיר בפני כתב העולם הזה שאם יתברר כי קיים אומנם מיכתב הנושא את שם חברת שילוח מחודש ינואר, הוא ידאג לכך כי כל הסכם בינו לבין החמישה יבוטל, ואראה זאת בחומרה רבה, עד כדי פגיעה למישטרה."

אולם לבנון אינו מדייק. בין חברת שילוח לבין חמשת סוכני הביטוח, השותפים של חברת אומנה, נחתם הסכם עוד בחודש ינואר, כאשר גם לבנון, ידע לפי עדותו שהם עדיין עובדים בישראל. לבנון טוען כי ההסכם אומנם נחתם בינואר, אולם הוא התכוון להפעילו רק בחודש פברואר, כאשר "החמישה אמרו לי שהם כבר לא עובדים בישראל." הוא מודה בכך שלא התעניין אצל חברת ישראל אם החמישה אכן עזבו את החברה, "לא הייתי צריך. למה שאני לא אאמין להם?" כאות לאמון, העניק לבנון לסוכנות הביטוח החדשה אומנה, הלוואה בת 200 אלף לירות.

בידי המישטרה הקלטות של שיחות טל-פון שנערכו בין החמישה לבין אנשי חברת ביטוח נוספת, חברת ירדניה. על פי דיבריי-עדי דניאל לכתב העולם הזה אכן נכתב